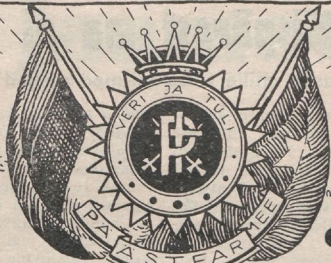

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

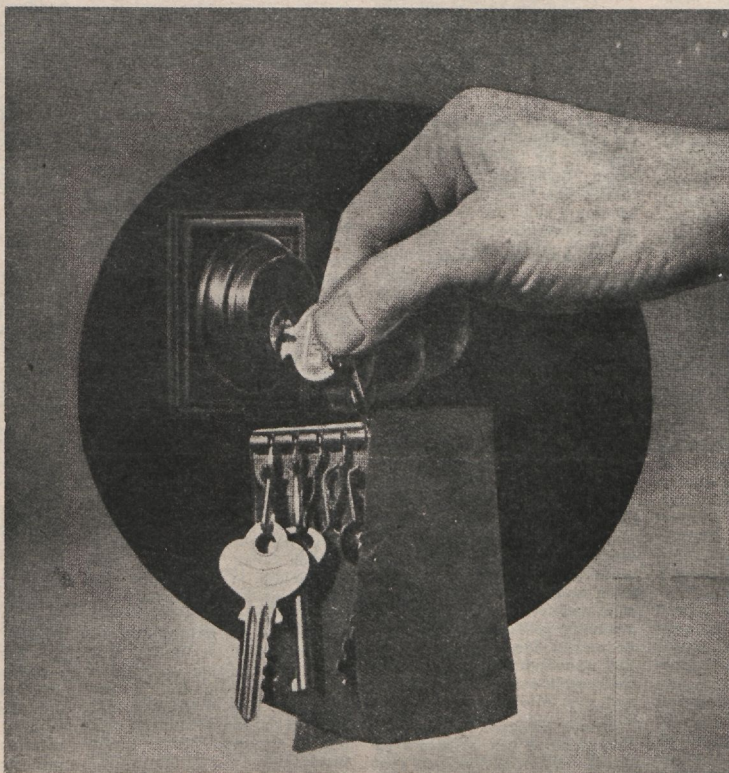
WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

HENRY BOWER, TERRITORIUMIKOMANDÖR

Nr. 108

Juuli 1938

10. aastakäik.

Õige võti

õnnele,
rahule ja
võidukale elule
on

Jeesus südames.

Peasekretäri märkmeid.

Kirjutanud kol. R. SJÖBLOM.

KINDRAL EVANGELINE BOOTH külastas juuni keskpaigus Norramaad ja juhatas suurt juubelikongressi. On mõnudud viiskümend aastat sellest, kui Päästearmee algas oma tööga seal. Kongressikoosolekut olid ülihead. Suured rahvahulgad kogunesid igalt poolt üle maa ja paljud hinged otsisid päästmist ja pühitsust.

STAABIÜLEM, KOMANDÖR JOHN MCMILLAN juhatas kongressi Taanimaal, ja koosolekut sealgi olid head ja õnnistusrikkad. Ta külastab Helsingit 30. juunist kuni 3. juulini, juhatahes aastakongressi. Teda saadab komandörleitn. Alfred H. Barnett Londonist.

MEIE JUHID, KOMANDÖR-LEITNANT JA PROUA BOWLER külastasid juunikuul palju korpuselid põhja Soomes. Muuseas nad võtsid ette ka reisu Petsamosse, et näha kesksuvepüksuse maad. Külaskäigud korpuselid hästikülalastatud, ja mitmed hinged tulid puhastuslättele.

KONGRESS TALLINNAS, mida juhatas KOLONELLEITNANT WILLIAM MOHELL, õnnestus hästi. See tõi enesega kaasa vaimustust ja õnnistusi ning jäi kauniks mälestuseks kõigile, kel oli võimalus viibida kaasa.

Rahandussekretär, BRIGADÖR RAFAEL WAHLSTRÖM, külastas Tallinna juunikuul algul ja revideeris arvepidamist. Ühenduses sellega juhatas brigadör ka üht vabaohukoosolekut Tallinna I korpuses. Koosolekut valitises hea vaim ja oli õnnistusrikas.

KOMAND.-LEITN. BOWER sai 2. juunil 60-aastaseks ja PEASEKRETÄR ulatas sama vanust 21. juunil. Viimaksnimetatud päeval peeti Helsingi Templis väike pidustus kõikidele ohvitseridele. Kapten J. Padar esindas sel puhul eesti ohvitseri.

Tallinnas oodatakse suurt noorte külastäiki Helsingis 4.—7. juulil. Peale noorte sõidab kaasa ka hulk soome päästeohvitseri, sõdureid ja sõpru. Territooriumi koduühingu sekretär, major Karin Westin, võtab ka osa matkast ja peab sel puhul Tallinnas koosolekut koduühingu liikemile, millest saate lähemaid teateid korpuselt.

Meie elame praegu suvepuhkuste ajajärgul. Kõik meie ohvitserid Eestis saavad oma väikese suvepuhkuse. Loodame, et nad pöörduvad oma tööle tugevad ja kosunud nii ihuliselt kui hingeliselt.

Lõpuks — südamlük tervitust staabist. Issand olgu meie kõikidega ja aidaku meid meie püüetes Jumala riigi levitamiseks maailmas.

Mispärast ma ei ole pühitsetud?

Põhjused, mille tõttu mitmed otsijad ei oma puhta südame õnnistust.

On kaks tarvilikku tingimust puhta südame õnnistuse vastuvõtmiseks. Need tingimused on täielik andumine ja kõikumata usk. Põhjused õnnistuse mitte omanemiseks peituvad kas ühes või mõlemas ülalnimetatud punktis.

Mõned otsijad ei leia seda, sest nad ei pühenda end täielikult. Nad võivad küll ütelda, et nad teinud seda, ja ometigi — Ananiase ja Savira kombel — pidada osa hinnast endale. Sellega neil ei ole siis kõik antud. Pühendamine tähendab olla, teha ja kannatada, mis on Jumala tahtmine. Nad ei ole veel otsustanud põletada sildu enda taga ja ütelda kõigele Jumala tahtmisele „ja“. Nad ei või pühendada oma tulevikku Jumalale, vaid kardavad alati homset päeva, arvates, et siis nad ei saa enam hoitud.

Isik, kes on andnud end täiesti, ei katsu minna üle sillast, enne kui ta jõuab sillani. Ta võib ka mitte elada homse päeva nägemiseks, sellepärast ta annab end tervelt Jumalale nüüd. Kõik, kes ta on, kes ta loodab olla kord, ta annab oma tundmata tuleviku Tema kätte, kes üksinda võib hoida teda.

Ag, küsib ehk keegi, kuidas võime meie teada, et oleme täiesti andnud end? Kui anname oma kõik, mida teame ja oleme valmis rõõmuga andma ka seda Jumala kätte, mida ta veel ilmutab meile. Ingliseid ei või teha enam.

Mõned ei võta vastu õnnistust, sellepärast et nad ei hooli sellest, et nad saaksid teada, mis puudub nende kogemustes. Nad ütlevad, et nad on andnud end Jumalale, aga seal on siiski midagi, mis ei ole allunud Jumalale, sest muudu nad oleksid omanud õnnistuse. Kui see oleks tõesti nende hool teada, mida nad ei ole veel ära andnud, nad teeksid seda oma palveaineks, ja Tema ilmutaks seda neile. See on Püha Vaimu töö, et ta juhatab Jumala lapsi töetele, ja ausad südamed leiavad seda tõesti.

Mõned inimesed ei oma seda, sellepärast et neil on oma arvamusel, mil viisil õnnistus peab

saama neile osaks ja püüavad juhtida Issandat õnnistada neid selltel viisil. Nad lähevad selles asjas oma teed, selles asemel, et minna Jumala teed. Väga vähe inimesi omavad õnnistusi just sel kombel, millisel nad ootavad seda. Keegi otsija ütles kord kristlikute töötajale: „Ma olen küll tervelt Issanda pärast, kuid ma ei tunne end teisena.“ „Ei, sa ei ole tervelt Issanda pärast, kui sa oleksid, sa oleksid andnud ära ka tundmiseajad,“ oli vastus. Ta sai sellest aru, andis ära oma tundeid ja omas õnnistuse. Need, kes on tervelt Issanda altariil, ei tee, nagu ohjeldamatud lapsed, kes räägivad vastu, vaid nõustuvad kõigea just nii, nagu Jumal tahab, et nad tunneksid.

VAATAMINE TËISTELE.

Mõned ei oma õnnistust, sellepärast, et nad tahavad samasugust läbielamist kui keegi teine omab. Nad on kuulnud teiste tunnistusi; on näinud sära nende nägudel, on püüdnud aimata, kuidas nad tunnevad, ja järeldusena otsivad endale samasugust kogemust. Nad ei taha saada nii palju vabastatud patust, kui nad igatsevad sarnaselt teistele inimestele. Pühitsuseotsija peab tahtma pühitsust just pühitsuse pärast, ükskõik kas ta siis on teiste inimeste sarnane või mitte.

Mõned ei leia sellepärast, et nad kardavad kaotada oma kuulsust. Nad kardavad inimeste etteheitel. See on harilikum takistus, mis on otsijate teel. Nad hoolivad enam inimeste mõtetest kui Jumala mõtetest. Nad ei anna oma kuulsust Jumalale, vaid mõtleavad, et võivad paremini ise hoolitseda selle eest. On inimesi, kes võtaksid seda vastu, kui nad võiksid teadusest vabalt, nagu neile endile meeldib, ja kes ei ole väga tõsised, vaid pigemini kardavad inimeste arvamisest. Ükski inimene ei ole täiesti pühendatud, kui ta ei ole rahul, et Jumal hoolitseks tema kuulsuse eest. Vastutõukamine ristile ei ole veel lõppenud. Ta ei lõpegi seniks, kui patt on patt ja Jumal kutsub inimesi tervesüdamiselle teenistusele.

Mõni ei võta seda vastu, sellepärast, et nad kardavad tulevikku ebaõnnestumist, kui pühendavad end tervelt Jumalale. Nad kardavad, et peavad kaotama mõne haigusega või rahandusliku kahjuga. Näib, nagu nad mõtleksid, et Jumal karistab neid selle eest, et nad on head! Milline idee neil on meie lahkest teavestest Isast! Nad ei mõtle sellele, et Jumal võib saata kõiki neid asju, kui nad ei anna end tervelt Temale. Vahest Jumal peab saatma meile sarnasid asju, kuni allume Talle. Parem on alluda vabatahtlikult, kui et saada sunnitud selleks kaotuste läbi.

Mõned ei usalda Jumalat Tema õnnistustes. Sarnane pühendamine on leping Jumala ja inimese vahel. Seda lepingut peab tegema täpsusega, nagu iga teist lepingutki. Jumal ühelt poolt lubab pühitseda meid tervelt, kui meie anname end täiesti Tema hoolde. Meie, teisel poolel, nõustume andma end tagasipidamatult Temale, et ta saaks pühitseda meid. Sarnaselt anda ennast ja siis mitte uskuda, et Tema täidab oma osa, on täiesti absurd. Ometigi mitmed inimesed ütlevad, et nad on andnud end tervelt ja siiski ei usu, et Jumal pühitseb, lihtsalt sellepärast, et neil ei ole teatud tundeid. Nad usaldavad oma tundeid, aga mitte Jumalat, kes ütleb: „Mida teie iial palves palute, uskate, et teie seda saate, siis peate teie saama.“

Mitmed inimesed tahavad, et Jumal õnnistaks neid enam ja siis nemad usaldavad Teda pärast. Nad tahavad, et Jumal annaks neile tunnistuse, et nad on pühitsetud, ja alles siis nad tahavad usaldada Teda, et Ta pühitseks neid. Teiste sõnadega, nad tahavad, et Ta tunnistaks neile nende täielisest pühitsusest, enne kui see on võtnud aset — asi, mida Tema ei või teha.

Mõned inimesed ei oma niimetatud õnnistust, sellepärast, et nad kunagi ei palu seda. Nad lähevad läbi kuivast protsessist, mõeldes sellele kirjasõnas. Ent see peaks muutuma palveaineks. Jeesus ütles selle õnnistuse kohta: „Paluge, siis peab teile antama“. Kui midagi on väärt saada Jumalalt, siis on ka väärt paluda seda ja maksta selle eest täie hinda. Palugem, pühendagem endid tõeliselt, uskum lihtsalt, ja õnnistus antakse.

„Et tulge siis, ja seletagem oma asjad isekeski,“ ütleb Jehova: „Kui teie patud on kui helepunased riided, siiski peavad nad valgeks saama kui lumi, kui nad on punased, kui verekarva riie, peavad nemad ometi valge villa sarnaseks saama.“

Levitage „Sõjahüüdu“!

Jaamaesisel.

Mina loen piiblit.

Mina olen hea karjane ja tunnen omakseid, ja minu omaksed tunnevad mind, nõnda kui Isa tunneb mind ja mina tunnen Isa. Ja ma jätan oma elu lammaste pärast.

Minu lambad kuulevad minu häält, ja mina tunnen neid, ja nemad käivad minu järel.

Ja mina annan neile igavese elu, ja nemad ei saa elades hukka, ja ükski ei kisu neid minu käest.

Joh. 10:14—15, 27—28.

Hirmuäratus õhust.

Mis on viimasel ajal juhtunud Hispaanias ja Hiinas, ning ei ole veelgi jõudnud lõpule, äratab vastikust meie aja sõjameetodidele. Naised ja lapsed on ju alati saanud kannatada sõja-needmise all. Kuid nagu nüüd, kui nad on oma igapäevastel toimetustel või mängimas ja saada tabatud lõhkevaist pommitest, mis langevad alla ülevat ja kisu neid tükkideks, on küll hirmsaim, mida võime mõelda. Sellele lisaks tuleb valetamispropaganda. Inimese suurusit tarvitatakse selleks, et kutsuda esile hirmsamaid järeldusi.

Kas võimus suudab luua rahu ja anda meile õnnelikke päevi maailmas? Ei ilalgi! Ei leidu teist teed, kui kristlik armastuse tee, õhvirtee, enesestalgamine tee. Teadmine sellest paneb kristlastele suuremat vastutust. Organiseeritud kristlikkuse ei ole alati mõistnud seda, vaid ennemiini on nad andnud ära oma Opetajat, ja sel viisil põhjustanud kurja, mille vastu ta oleks pidanud võitlema.

Jeesus Kristus vaim ilmutatud tema järelkäijate elus ja vaimlises jõus, on vastumürgitus, mida vajab maailm. Kas seda leidub sinus ja minus?

Jumal on meile varjupaigaks.

See, kes palju reisib, jäädvastab tavaliselt palju muljeid, kui tal on avatud vaade ja huvi sellest, mis juhtub ja sünnib.

Jaamaesine pakub tõsiselt vahelduvat pilti. Seal tuleb ette kibedat nuttu ja ka päikesepaisteist, rõõmsat naeratust. Kõik on olnud olukordadest.

Kui lahkumisetund on käes ja head sõbrad või sugulased peavad lahkuva üksikest pikemaks ajaks, siis sageli täidavad pisarad silmi, nii neil, kes reisivad, ja ka mahajääjail.

Täielik vastand sellele on aga armaste sõprade jälleägemine. Vastastikku ulatakse käed ja öeldakse tervitusõnu. Nende näod säravad rõõmust, mis on ju ka loomulik.

Vaatan oma reismällestalubumi. Milline vahelduv kogu muljeid on seal alal hoitud. Lubage mind selles lühikeses artiklis esile tuua mõned pildid neist.

Kiirrong jätab natukese aja pärast suure jaama. Rong seisab seal puhastatud ja korras. Raudteeametnikud on hoolsad korraldajad pagasi. Postikotid sarnanevad kõrgele, hallile mäele, mis on postivagunis.

Inimesed jooksevad siia ja sinna. Kõigil on rutt, kas nad siis sõidavad või mitte.

Teiste vagunite seas panen tähele üht vangivagunit. See erineb natuke teistest vagunitest. Tal pole suuri, avaraid aknaid. Nagu vaikne vari hingab üle selle vaguni.

Selle vaguni ligiduses seisab vanem naisterahvas ja ootab. Ma peaaegu ahman, keda vanake ootab. Just enne rongi väljumist tulevad kaks vangivalvurit ühes hulga meestega, kelle käed on rauds. Neid reisisajad oli vanake oodanud, — sest nende vangide seas on üks, keda ta veel kord tahab näha. See on ta poeg. Südanlõhestav on vaadata vanakent, kui lühikesel jumalajäätü järele poeg astub vangivagunisse.

Sellel korral ei näinud ma vaid vana, väsinud ja nutvat naist ega ahelaid kandvat noormest. Ei, seal jaamaesisel tuli mu vaimusilmaedade ette pilt noorest, õnnelikust emast, kes ühel päeval pigistas oma vastsündinut poja oma südame vastu ja vaatas tulevikku heledate lootustega.

Ja, üks lull mitmesuguseid pilti lendas mu silmade eest mõõda kahekümne-kahekümneviie aasta vältusel.

Vaena ema, ja vaene poeg! Mõlema südamed tilkusid verd sellel silmapilgul. Kui rong nautuke hiljem väljus, kõlas mu kõrvast hää: „Olgu rohkem kaas-

tundmust, sest igal hingel on suur võitlus.“

Kevadpäike paistis üle jaama-eesise, kus ma käisin, oodates rongi minekut. Üks osa sellest vagunist, milles kavatsesin sõita, oli kinni pandud. Imestasin, kes küll võtavad selle kupé. Mu imestus sai vastatud veel enne rongi väljumist. Kaks vangidepolitseid ühes kuue noormehega tulid jaamaesisele. Kõik mehed kandisid oma reisivagunist süles, mis andis õhupärase mulje. Üks nendest pillas midagi, kui ta seda üles võtta tahtis, panin tähele, et ta kandis käeraudu. Oo, milline kurb vaade! Kevadpäike nagu kadus pilverauge taha. Terve reis tundus kui sõit läbi pimedat tunneli.

Mis oli põhjus selleks, et need mehed pidid olema alalise valve all? Vastuse saame ühes salmis Pauluse kirjas Rooma rahvale: „Patu palk on surm.“ Patt võib ka surmata inimese vabaduse. Ja, patt on rahva hukataja, sellepärast peaksid kõik põgenema ta eest. Aitaks Jumal, et inimesed kord saaksid nii arusaajajaks!

Pildid ja muljed vahelduvad. Kui rong jõudis ühte jaama, näen ma läbi kupeeakna, kuidas keegi aastates härra silmab väga hoolega iga reisiajat. Võib aru saada, et ta on tulnud jaama kellelegi vastu.

Selles jaamas peatub rong natuke kauem, kui igas teises jaamas. Kasutan seda, minnes välja, et saada natuke värsket õhku.

Nüüd näen, et see vanahärra on leidnud oodatut. Üks tore, kõrgekasvuline noormees käib ta kõrval. Võib küll ütelda, et noorem on poeg vanemale. Sarnadust on palju, ehkki vanaduste vahe on aastaid. Kord korra järele patsutab noormees vanema õlale. Ta näib rõõmsana, et võib tulla koju. Mõlema vahel valitseb nähtavasti hea vahekorde. See peaks küll olema tavalisest nii, kuid kahjuks pole see alati nii. Seda tunnistas järgmine vaade jaamaesisele, mida tähele panin.

Teiste hulgas, kes lahkuvad rongilt, näen ühte teist noormest. Olen teda vaadanud varemalt sõiduajal. Ta istus nukralt oma kohal. Ta ema on tulnud talle vastu. Üks vana, kuid tore daam, armsa ja emaliku väljanägemisega. Mees, poeg, näeb väga allarõhutatud meeleolu olevat. Ta astub väga kiirelt, nii et vanake ikka rohkem tahapoole jääb. Kuulen teda valjult ja lühidalt ema küsimustele vastavat. Oi, see teeb nii valu mu südamele. Lähen tagasi rongi.

Mis võis võtta rõõmu ja lahkuse mehelt, kes pika reisi ja võib-olla kauase koduntäraoleku järgi jälle nägi oma ema? Mis — ja, kes võib arvata, mis on varjatud kõigi inimeste südameis ja meelis, kellega kohatame? Midagi oli igatahes, mis tumestas rahu ja õnne jälleägemise silmapilgul. Võib-olla olid sügavad pettumused ja ebaõnnestused eluvõitlustes ja maailma paljude õnneveskite juures. Mida tean mina?

Keege väga rõhutatud ja vaikne mees on tulnud sama kupeeisse, kus mina. Kõneldes temaga sain teada, et teda on kutsetud vanematekoju, sest ema olla väga haige. „Kuid kõik oleb sellest, kas jõuan enne koju, kui ema sureb,“ ütleb ta mulle.

Kui rong peatunud ta sihtjaamas, vaatab ta kurvvalt välja. Ta näeb kahte venda, kes tulnud talle vastu. Mõlemad kannavad musti käesidemeid palitutel, selge märk sellest, mis on juhtunud. Lähen temaga ühes välja rongist. Seal saan võimaluse jälleendata sügavamalt kaastunnet nende mures ja suruda nende käsi soovides rikkalikke Jumala õnnistusi ja et Ta ise troostiks ja aitaks neid.

Seekord jäi jaamaesine tunnistajaks vendade nuuksumistele ja pisaratele. Ema, armastatud ema ei olnud enam nende hulgas.

Õhtune koosolek Päästearmees on lõppenud ja ma ruttan jaama, et öösis kiirrongiga sõita teise määratud kohta. Jaamaesisele on kogunud hulk inimesi ühe vaguni juurde. Minu nüüd seal võib olla, imestatan.

Noored inimesed räägivad ja naeravad. Keegi ruttab nende poole suure lilekimbuga. Uhke siidipael, millega see on seotud, lehvib tuulega. Ligemale tulles näen rahvahulga keskel ilusat, noort pruutpaari, kes naeratavad ja lehitavad oma pulmaküüalisile. Kui rong hakkab liikuma, visatakse lilli järgi pruutpaarile. Laudakse ja hüütakse. Kaks noort inimest hakkavad seltsis käima elurada. Mida nad küll kõike saavad kohata, ei tea. Imestan, kas nad niisama, kui jutustatakse pulmadest Kanasa, kutsusid Jeesuse pulmaküüalislikeks. Kui nad seda on teinud, siis peaks neile öieti õnne soovima.

Vähast viib mu tee mind ühte teise jaama. Sellel jaamaesisel pole kuuldud mingisugust kisa ega kära. Seal pole tarvis

(Järg 7. lhek.)

„Halastus on surnud“.

Mällestusi ja läbielamisi
brigadör E. Liljedahlilt.

Kõrgeimal kohal poolsaarel Iivõsõos on kirik oma vana kellatorniga. Umberringi lagendikul on külad, mis näilikut vaatavad austusega suure kiriku poole.

On külm oktoobriõhtu. Me läheme sisse suuremasse talusse kiriku lähedusse. Külm sügistuul on kogu päev puhunud vingudes üle lagendikkude, ja nüüd õhtul liitub sellega vihmada. Üksikud inimesed, keda näeme külatänavail, kaovad kiiresti igaks isesunas. Talus, kus meie asume, on ka kihelkonnarätsep, kes pidanud vähe videvikku enne tulede süütamist.

„Milline koerailm,“ ütleb pe-reisa, kes astub sisse ja riputab oma mütsi ja vammuse naela otsa pliidi lähedusse, ja istub ise sohvaturgale nii ligidale pliidile kui iganes võimalik. Rätsep, kes tavaliselt käis sel-lel ajal väljas värsket õhku sisse hingamaks, eeldas istuda akna juures ja vaadata, kuidas vihm ja tuul valitsevad.

„Aga siin tuleb keegi, kellel näib olevat teistsugune vaade,“ ütleb rätsep näidates sõrmega tänavale, kus keegi mees suure vaevaga tuleb talu poole. „Ta tuleb tõesti siia,“ lisab ta juurde vähe aja pärast. Nüüd pidid kõik ruttama akna juurde, et näha, kes sealt tuleb.

„Keegi tinutaja,“ on ühine hüüd, kui mees jõuab ligemale.

Hea Arstim.

Kui sorisin vanu pabereid, sattus mu kätte ärakiri heast arstimist, mis minu arvates on hea, mitte ainult apteegile, vaid igale kristlasele. Väljakirjutaja nime ma ei tea, kuid arstimäht peab olema väga vana, sest seal on tarvitatud veel vanaaja mõõdud.

Võta kümme loodi kurvast, kakskümmend loodi kannast, kolmkümmend loodi andmiselohkust, üks sada viiskümmend loodi alla-andmist, tõuka seda kokku piisivusepajas tõsiduse-nuiga, ja keeda seda siis armastustule, liigutades seda hoolikalt palvejõuga, ja segades sinna juurde mõned tilgad lootust. Või siis sellega oma pead nii sageli, kui sul puudub midagi.

See oli küll kindel arstim va-nal ajal, kuid ma arvan, et see võib olla meile abiks ka praegu-sel uueamal ajal. Tahan ainult lisada juurde, et sa ei pea kart-ma, et võtad kunagi liiga palju nimetatud head arstimit.

Tuluke puhutakse välja!

Õpetus võililledest.

Nädalate kaupa olid aasad üsna pidulikult kaunistatud võilille õitega. Nüüd on aga kollaste õite asemele asunud ümmargused villapead, mida võib „välja puhuda“ nagu väike-seid tulekesi.

Aina seisab aasaveerel ja hoiab igale mõdaminejale sarnase „tulukes“ vastu. „Kas päev või õõ?“ küsib ta, ja igaks võib ise valida. Kui öeldakse „Päev“, puhub Aina naerata-des valgust välja, nii et valged kübemed lendavad vastu nägu ja seletab: „Päeval sul ei ole tarvis valgust“. Kui valitakse „õõ“, juhtub sama lugu. „Õõsel mögatakse, siis ei ole tarvis val-gust“, arvab Aina, puhudes jäl-legi villakübemeid näkku. Nii siis võib valida kuidas tahab, aga Aina leiab alati põhjust

Varsti on ta kojas ja kolistab ukse käepidemega. Üks tütardest avab ukse. Sarnast moodi, et koputatakse uksele ja hüütakse „sisse“, ei ole siin maah-kohal.

„Tere õhtust,“ ütleb mees, võttes peast oma kulunud mütsi. „Olge nii head ja andke vae-sele inimesele õõmajal!“ palub ta, sel ajal, kui kõik toas viibi-jad vaatlevad teda hoolikalt.

Tõesti, ta on vaene olevus, kahvatu ja silmad sissevajunud. Palti, originaalselt must, on nüüd mingisugust rohekast värvi ja on paigutatud igavärviliste lappidega. Ja püksid — mitme-värvilised kalsud lõõvad üks-teise vastu.

Mees ootab vastust. Isa vaat-tab emale, ja ema isale.

„Ei,“ tuleb lõpuks isa vastus. „Meie peame täna õõsel andma õõmajal rätsepale, sest ilm on nii halb, aga minge naabri juur-de, seal teid võetakse küll vas-tu.“

„Ma tulen just sealt, aga neil ei olnud minu jaoks ruumi. Olen rahul, kui võiksin lamada isegi kuskil kuurj all,“ seletab mees.

„Ei, see ei või sündida,“ üt-

„tule kustutamiseks“. Aga see on ju ainult nali, ja laps ei mõtle sellega midagi paha.

Ja ometigi tuletab mulle Aina meelde nii paljusid, kes lähevad alati selleks välja, et võiks „puhuda välja tuld“ — nimelt teiste rõõmuvalgust. Neile võib jutustada ükskõik mida, nad on alati valmis kahtlusega, asja vähandamisega või ebasõbraliku kriitikaga kustutama rõõmuvalgust. — „Mõtlege, homme teeme väljasõidul!“ — „Nii? Aga küll homme sajab vihma, või meie läheme küll eksiteele,“ ütlevad kohe rõõmurikkujad. — „Meie Jaan sai sel aastal hea koolitunistuse!“ — „Oh ja, kindlasti on ta kirjutanud teistelt ära või mingil muul viisil pet-nud õpetajat,“ kõlab vastus. — „Mul on väga suur rõõm oma sünnipäevakingist!“ — „Kas sa ei ole pannud tähele, et see on üsna odav asi, ja varsti tal ei ole enam mingit ilu?“

Nii ja selle sarnaselt nad rää-givad, puhudes sel viisil nii suurteil kui väikestel nende rõõmutulesid välja. Neil omal ei olegi midagi, nad ei lase kunagi rõõmsädemetest saada tuleke-si. Kas nad ei ole väga kahet-susväärsed?

Kas ka sina kuulud nende hulka? Siis jäta järele „välja-puhumine“ ja selle asemel püüa tuua esile rõõmutulesid. Siis sa näed, kui palju kaunimaks ja rikkamaks muutub su elu.

leb peremees. „Mõni aeg tagasi põles külas naabrimehe küün, ja põhjuseks arvatakse, et keegi maganud seal õõsel,“ kõnega näitab ta suuna, „seal leidub küll võimalusi.“

„Küll on siiski kahju sarna-sest vaeseskest,“ ütleb pere-ma, kui mees läinud näidatud kohale, et seal korrata uuesti oma palvet, kannatada sama-suguseid uurivaid pilke ja saada samasugust vastust, võib-olla teistsuguse ettekiändega. Lam-bid süüdatakse, rätsep teeb uuesti oma tööd. Peremea loeb lehti.

„Mis nüüd? Kas tuli on lah-tij?“

Kõik tormavad välja pimedal õhtul, kui kostuvad „ping-pong, ping-pong“ kiriku kella-tornist, milline hääl tungib läbi torni ulmisse. Igast talust tor-mavad inimesed välja, et saada teada, kas põleb nende oma või naabrite varandus.

Kuid ükski ei leia tulekahju-paika, kuidas ka ei otsita. Kuid „ping-pong, ping-pong“ kostub edasi kellatornist.

Viimaks tuleb kiriku kella-mees, ja temale jookstakse või-du küsimustega:

Üksildus.

Keegi tark pagan ütles kord: „Sageli, kui olin väljas inimeste juures, tuln tagasi väiksema inimesena.“ Sama kogemust omame küll kõik, kui oleme pikemat aega rääkinud teiste inimeste-ga. Ülepea võetud, on ker-gem vaikida kui pidada õiget mõõtu, kergem on olla ko-dus kui olla seltskonnas kül-lal ettevaatlik. Kes tahab elada tõsist vaimulikku elu, peab sellepärast üsna sageli minema kõrvale Jeesusega. Keegi ei või kindlamalt astu-da välja avalikult, kui see, kes meeleldi elab üksilduses; keegi ei kõnele suurema et-tevaatusega, kui see, kes vaikib meeleldi; ükski ei astu kindlamalt edasi, kui see, kes läheb viimaseks; ükski ei ole osavam käskima, kui see, kes ise õppinud sõna kuulama.

Ainult see on võimas võit-ma vastu taevalist troosti, kes lasknud Issanda Vaimul korda saada oma karistavat ja purustavat tööd meie hing-es. Kui selline rusukspes-kmine saab sulle õnnistuseks, on sul tarvis minna oma kambriisse ja sulgeda oma uks maailma kära eest. Seal kambriis saad sa tagasi, mida kaotasi väljaspool. Mida kodusemaks sa muutud seal, seda meeldivamaks ta muutub sinule, kuid mida vähem hoolitset selle eest, seda raskemaks muutub sulle seelvi-bimine. Kui harjutad ennast meeleldi olema seal ikka kauem ja kauem, siis harju-mus saab sulle istavaks sõbr-raks ja heaks troostijaks.

Midagi ei suuda peletada sinu elust nii palju rahutusi, kui hoolas Jumala palge ees viibimine. Siis kaovad ka ta-kistused vaimuliku elu are-nemisel ja hing omab püsi-vat rahu.

„Kas sina ei helistagi kella?“ ja „Kus kohal põleb?“

Ta on sama saatutu kui teise-d ja ei julge ka üksinda min-na vaatama, kes katsub kippu-da vahele tema ametis. Eriti aga kardab ta, sest keegi sulane õelnud talle, et kellatornis käi-vad õõseti tondid.

Midagi peab tegema. Varsti ilmuvad julgemad mehed la-ternatega, ja marss läheb kella-torni poole. Suur osa kirikukilla elanikest ootavad surnuaiavä-rava juures, vaatamata halvale ilmale. Hõredate torniseina lau-dade vahelt paistab julgete meeste laternavalgus, kui nad lähevad kõrgemale ja kõrgema-le. „Kangelased“ on varsti tor-nikambriis, mis asub kohe kella-ruumi all. Kuid nüüd tekib aru-du

(Järg 5. lhk.)

KELLEGI SURJIA TUNNISTUS.

Päevikus, mis kuulus misjoniarstile Rickard Williamsile, kes suri toidu puudusel Portugoonia metsikute suguvõsade seas, võib lugeda järgmist märkust, kirjutatud vähe enne surma:

„Täna õhtul tunnen suurt õndsust Jeesuse Kristuse armastuse läbi, et ma ei või jätta küsimata Temalt, kas Ta nüüd laseb mind minna koju oma juurde. Ei midagi terves maailmas, kui seda pakutakse mulle, ei suudaks kõtta mind oma külge, kui ma praegusel hetkel võiksin minna Tema juurde. — Ei ole muud õnne, kui tunda Jumalat, ja keda Ta saatnud — Jeesust Kristust. Tunda Jumalat kui meie halastajat ja armastajat, pikameelelist Jumalat, kes andestab meie üleastumised ja patud, ja tunda Jeesust, kes — ja sõnad ei suuda väljendada, kes on Jeesus, kui sa ei tunne Teda. See on valge kivi, millele on kirjutatud uus nimi, mida ükski ei tunne, peale selle, kes võtab vastu Teda.“

Milline ime! Surev nälgis, ümbritsetud metsikust vaenlasist, ja ometigi täidetud õndsas rõõmuga Jeesuse Kristuse armastuse läbi — peidetud Temasse!

Inglite külaskäik.

Me olime nagu harilikult väljas kaks ja kaks, et külastada kodusid. Läksime uksealt uksele, laulsime ja palusime inimeste juures. Helistasime ühe ukse juures, keegi vanem naisterahvas tuli avama.

Küsisime, kas võime tulla sisse ja laulda temale. Aga ta vabandas, ei olevat aega, pidavat küpsetama. Ütlesime, et võime ka laulda kui ta küpsetab. Meie soovi järele saime poolpahaselt sisse lastud. Kui olime laulnud kaks laulu, ütles vanake: „Laulge veel! Laulge veel!“ Ja lauldes kolmandat laulu, nägime pisaraid vanakese silmis. Peale seda ta ütles: „Mõtle, et ma kohe ei saanud aru, millised külalised mulle tulid. Te olete ju inglid, kes tulnud mind külastama.“

Lugesime piiblit ja siis alandisime oma põlved. Ka vanakene tegi seda. Tundsime, kuidas Jumala Vaim oli meile ligi.

See on ainult väikene juhtumine, kuid millise õnnistuse tõi see niihästi vanakesele kui meile.

Oh, et Jumal aitaks mind nüüd, kui lähen välja Tema tõe, elada risti ligidalt ja, et need, kellega puudun kokku, võiksid tunda selle väge.

Tütarlapsed.

Kirjutanud rahvuslik gaidide organisator,
major LAHJA GRÖNFORS.

Me näeme neid kõikjal. Nende selged silmad säravad elurõõmust ja vaimustusest, nende jalad tõttavad kannatamatult edasi ja käed sirutatakse välja, nagu tahaksid nad tõmmata kõrvale tulevikuloori ja vaadata, mis peitub selle taga.

Maailm avab oma ukseid ja meelitab neid astuma sisse. Lõbudeväravad avanevad. Tee lõbudekeerisesse näib olevat nii

näidata Temale, kes on ütelnud: „Mina olen tee, tõde ja elu.“ Temale, kes võib anda rahu ja päästmist ja rahuldada noore hinge sügavamalt igatsust.

Juhtus kord Helsingis, et keegi väike gaid tuli esimest korda kongressile. Kuidas see nüüd oli, eksis ta ära suurlinna kääras. Vaene väike tüdruk! Kuid korraga ta nägi midagi tuttavat, nägi Päästearmee lippu lehvima ühe ehituse kohal. Ta pisarad kuivasid, ta sai rõõmsaks. Oh, seal lehvib ju armas lipp, nüüd ei ole enam häda, seal ta leiab kindlasti kedagi, kes võib näidata temale õiget teed.

Laske Päästearmee lipp lehvida! Laske see lehvida ka tütarlastele! Avage ukseid pärani ja kutsuge tütarlapsi astuma läbi päästmiseväravate, kasulike tööle, tegevusele ja eneseohverdamisele, ja kui nad kord tulevad sellele teele, siis nad jõuavad lõpuks taevavärava juurde!

Kõnnin vaikeses koridoris kuslik haiglas. Väikeses haigetoas puhkab noor tütarlaps palaviku-

Tegev ligemisarmastus.

MEIE VAJAME RÕHKEM ENESEALGAMIST! Sa ei saa „läbi käta Jumalaga, omada puhast südant, rõõmustada rahu üle, mis ülem on kui kõik mõistus, ja olla hingedevoõtja — mis kõik on väga tähtis — ilma, et sa ei loobul paljust asjast, mis meeldivad silmale, hästi kõlavad kõrvale ja vastavad sinu maitsele ning rahakotile.

Tee seda elu-saaduseks ja jää selle juure, kui oled kord alustanud, et sa ei taha elada oma isiklikuks mõnuks, vaid et meeldida Jumalale ja et oma kaasinimestele teha head.

Tee seda, siis valitseb headus sinu ja nende ümber, kelle keskel sa elad; nad järgnevad sinu eeskujule.

William Booth, Asutaja.

külgetõmbav ja ilus, et noored tütarlapsed lähevad sellele, uskudes olevat leidnud tee õnele. Kohtasin neil päevil kena noore tütarlapsega, toredas pidu-ehetes, kuid ta ilusates silmades oli melanholne vaade, ja ta soostas mulle: „Ma ei ole õnnelik. Lõbudekeerisest olen leidnud vaid silmapilkse nautimise. Ütelge mulle, kus võiks mu süda omada rahu!“

Kohtasin kellegi teise noore tütarlapsega, kes pisarsilmil vaatas kahte noort päästesõdurit. Ta võttis tasa mu käest kinni ja ütles pisarast summutatud häälel: „Näidake mulle teed Jumala juurde! Kui näen neid päästesõdureid, tunnen oma südames valusat etteheidet. Olen seni raisanud oma elu rumalustes, eneseõiguses ja patus, kuid see on toonud mu südamele ainult tühjust.“

Kui rõõmus ma olen, et vastusena neile küsimustele võisin

roosidega oma põskedel. Näen, et tal ei ole enam kaua aega elamiseks. Surun ta kõhna kätt ja küsin, kuidas ta elab. „Lähnen varsti Jeesuse juurde, olen valmis, seal ma tänan Päästearmeed, mis juhtis mind päästmise teele ja hingerahule. Major, ärge väsige kutsumast tütarlapsi Jeesuse juurde!“ Põlvitun sängi juures ja siis me ütleme teineteisele jumalaga viimast korda ja otsustame kohata teineteist kord selgest igavikuhommikul. Kui olen ära haiglast, helisevad minu hinges pidulikud kellad ja nende sõnum kõlab: „Tõde, õo ligi jõuab...“

Pidagem oma ukseid lahti noortele tütarlastele, kes seisavad elu teelakmel ja kuulevad oma ümber maailma meelitavaid häälid! Oh, et noorte tütarlaste säravad silmad saaksid meie abiga kinnitatud Jeesusele Kristusele, kes on tee, tõde ja elu!

(Alguks 4. leheküljel.)

pidamine, kes peab minema esimeseks üles mõõda kiitsed redelit, mis on veel teekonnal ees.

„See on sinu kohustus,“ ütles keegi kirikuvahile. Et ka kõik teised on samas nõus, ei tähenda mingi vastuhakkamine. Kunagi ennem ei ole kellad helisenud sarnaselt tema kõrvus, kunagi ei ole süda kloppinud nii ruttu, ja ometigi on tal oma selja taga nii mitu meest, kellele võib loota.

Varsti langeb valguskuma ühele kellale. See on paigal ja vaikne. Ent teise kella juures seisab „tinutaja“ ja tõmbab seda kõigest jõust. Riidehõlvad lehvivad tuule käes, ja kortsunud näolt langevad higitilgad.

„Mida teie teete, inimene?“ karjub kirikuvah, kes saanud tagasi oma julguse.

„Ma helistan matuseks,“ on vastus, „halastus on surnud!“

Kui kell vaikunud, jutustab ta, kuidas ta asjatult otsinud omale mitme tunni jooksul katust pea üle. Kõikjal vastatud „ei“.

„Siis ma tulin kellatorni, et leida varjupaika. Aga kui nägin, et tee kellade juurde oli vaba, leidsin võimaluse enese soojendamiseks ja viimase teenistuse ülesnäitamiseks halastusele.“

Edasi ta jutustab, et ta naime põgenenud kellegi teise mehega, ja et ta meeleheites hakanud jooma, ning praegu ta olevat teel oma lapsepõlvesõbra juurde, kes loodetavasti on tahtlik andma temale vajalikku abi paremaks inimeseks saamiseks.

Nüüd tal ei ole enam raske saada õomaja.

„Tulge minuga!“ ütles kirikuvah.

„Ei, mul on parem koht, tulgu ta minuga!“ ütles keegi teine.

Nüüd igaüks tahab meest oma juurde õökses. Kui teda vaadati juba ennem hoolikalt, siis tehakse seda praegu veel palju enam, kui ta tuleb ootava külarahva juurde, kes aitavad teda nüüd sarnaselt, et tal ei ole enam kunagi vaja trampida „tinutaja“ teed.

Tema kellalöömine muutus „ülestõusmise kellalöömiseks“ mitmete halastustunnetele.

Kolmap., 25. mail, oli saabunud ammuoodatud päev, mil võisime tervitada eneste keskel kolonelleitnant William Mohelli. Ta on juba varemalt külastanud Eestit, ja selletõttu mitmete tuttav. Esimene koosolek, Tallinna II korpuses, oli sellepärast rõõms jälenägemise ja tervituse koosolek.

Neljapäeval, 26. mail kolonelleitnant juhatas Tartus hommikust pühitsuskoosolekut ja õhtust päästmiskoosolekut õnnistuseks ja vaimutuseks seltsilistele ja sõpradele. Korpuse juhtiv ohvitser, kapten M. Blees, kes on töötanud Soomes ja tunneb kolonelleitnanti hästi, oli teinud oma parimat külastaja heaks kordaminekuks.

Reedel juhatas väljasekretär vabaõhu- ja sisekoosolekut Rakveres, olles õnnistuseks kõigile kaasasviibijatele.

Laupäeval tervitas kolonelleitnant Mohelli Tallinna I korpuse rahvas. Vaatamata vihmale ja külmale, oli kogunud vabaõhukoosolekule hulk sõpra ja seltsilisi. Kolonelleitnant tegi meile selgeks, kuidas omada päästmist ja sellega ühes jõudu, olla igas paigas rõõmus ja kiita Jumalat, nagu seda tegid Paulus ja Siilas vangis.

Pühapäeva hommikul koguneme ühisele pühitsuskoosolekule, mis algas lauluga: „Kui jõgi voolab arm äri püri...“ Saima ka kogeda tõe, et Jumala armu jõest võib võtta uut väge ja puhatust oma hingele. Proua kap-

Väljasekretäri, kolonelleitnant William Mohelli, külastäik Eestis.

ten Nurmela luges Jumala sõnast Matt. 10:24—31. Mõned seltsilised said võimaluse tunnistamiseks. Noorsoo seersantmajor, õde Salm, laulis ilusa laulu Jesusest — allikast, mis ei kuiva iialgi. Kolonelleitnant Mohelli rääkis 2. Kor. 4:16 alusel välispidisest ja seespidisest elust. Viimane uuendatakse päev päevalt, ja on tarvis vaadata hoolega järele, et meie elu oleks kooskõlas Jumala tahtmisega. Mitmed tulid altarile, et omada uut jõudu ja väge ja paranemist oma seespidisele elule.

Pealeõunal koguneme vabaõhukoosolekule pargis, kuhu oli tulnud palju rahvast. Peale alguslaulu ja palvet rääkis kolonelleitnant Eestit ja Soome vendlusvahetuse ja sõbralikust läbikäimisest. Järgnesid tunnistused ja soololauad. Siis oli meil jällegi rõõm kuulata meie külalisest päästmisõnnitust, et igaüks võib tulla ja võtta vastu päästmist ilma hinnata. Ta nimetas, et kui siin Eestis oleks keegi, kes annaks vabalt raha igaühel, küll siis on paljud valmis võtma seda vastu. Aga kui nüüd antakse vabalt ja ilma hinnata päästmist pattudest, miks viivitateks siis selle omandamisega?

Õhtune koosolek Tallinna I

algas vägeva lauluga, mille koor on: „Oh tulge nüüd te sinna kõik, kus õndsus...“ Paar seltsilist viisid meid palvesse. Kapten Eimann luges piiblist Luuka 6. ptk. mõned salmid. Seltsilised olid jälle rõõmsad, et kiita ja tänada oma Päästjat. Laulukoor laulis ühe laulu. Proua adjutant Thyren andis oma tunnistuse, õeldes, et rõõm Issandas on ta tugevus. Kaks seltsilist laulsid duetti. Kolonelleitnant rääkis Jumala sõna üle Matt. 15:21—28 naisest, kes tuli uss Jeesuse juurde oma haige tütre pärast ja oma suurt usku Jeesuse väesse. Ka meil peaks olema rohkem usku Kristuse päästvasse jõusse. Järeloosolek oli tunda Jumala Vaimu ligiolu. 2 hinge tuli risti juurde, et kogeda õnnistage armu ja väge. Halleluuja! Võtaks Jumal ise hoida neid päästmisteel.

Esmaspäeval, 30. mail, suur koosolek Tallinna I kõigi Eesti ohvitseride osavõtul. Peale alguslaulu ja palvet luges kapten Blees piiblist Kol. 3:—4 ja siis kuulsime tunnistusi ohvitseridelt. Proua kapten Muul ja seersant Vuus laulsid duetilaulu. Esimese korpuse laulukoor laulis. Kolonelleitnant kõneles esimeste jüngerite väljasaatmisest.

Jumala lastel pole karta tööpuudust. Töötajatel peab aga olema kindlus, et nad ise on tervelt Jumala käes ja nende nimi on taevakirjas. Lõpuks kõlas kutsse kõigile, kes veel pole kaasas tões, teha sellega algust täna. Koosolek lõppes palvega, lauldes koori: „Kõik, mis on minul, sulle ma toon.“

Teisipäeval oli ohvitseride demonstratsioon Tallinna II. Platvorm oli täis õnnelike päästeohvitseride. Kahjuks oli see viimane koosolek, mida kolonelleitnant Mohelli juhatas selphul. Vaimutatult lauldi ja tunnistas. Adjutant Thyren võitis võimaluse tänada meie külalist möödunud päevade ja antud sõnumi eest, mis rõõmustas ja õnnistas meid kõiki. Ka kolonelleitnant tänas oma poolt lahke vastuvõtu eest. Proua adj. Thyren ja seersant Vuus laulsid duetti. Kolonelleitnant rääkis valmistamisest Looja vastu. Küll valmistatakse lapsi elule koolis, siis õpitakse mõnda ametit jne. Reisile minnes valmistatakse end hoolega. Aga kahjuks unustatakse mõelda sellele, et peab valmistama end igavesele elule.

Nii möödusid pidupäevad kiiresti ja pidime jällegi minema igapäevasesse ellu, et olime omanud suuremat vaimustust ja jõudu oma elus.

Südamlik tänu, kolonelleitnant Mohelli, ja olge tervitatud õige pea tagasi meie hulka!

Välja rahva keskele!

Väljaohvitseride kogemusi

Paar aastat tagasi olin töötamas ühes teises kohas, kui ma praegu olen. Kõik oli hea väliselt ja töö läks hästi. Kuid siiski ei olnud ma rahuldatud. Kauga aega olin tundnud vaesust ja tühjust hinges. Tundsin end nii kasutuna. Mu töö oli materjalne. Mu hinge sügavamaks küsimuseks oli: „Issand, kas teen Sulle midagi? Kas olen sarnane, et saad mind kasutada?“

Sellel ajal tuli üks mees ja palus teha eespalvet Päästearmees. Ta oli äkitselt jäänud väga raskelt haigeks. Ma tundsin ta seisukorda. Ta oli varemalt olnud hoolas Jumala võitleja ja kuulunud Päästearmeesse, kuid nüüd oli ta kaugel Jumalast. Tundsin kaasa mehele ja ta perekonnale.

Ühel päeval läksin mööda majast, kus elas see perekond. Jumala Vaim ütles mulle: „Mina selle proua juurde. Ta on üksinda oma mures, ja sa võid olla talle troostiks ja õnnistuseks.“ Mees oli sel ajal haiglas. Ma ei olnud sõnakulelik häälele. Vabandades, et tunnen nii vähe seda inimest. Nii läksin edasi.

Järgmisel päeval sõitsin mööda samast majast. Jumal rääkis jälle samal viisil. Kuid ma andsin sama vastuse, mis päev varem. Sõitsin mõned meetrid edasi rattal, kuid ei võinud teistagi, kui pöördä jälle tagasi. Väga alandlikult läksin trepist üles, kus proua N. elas ja helistasin. Ta sai üllatunud nähes mind. Rääkisin, et Jumal saa-

tis mind. Mees oli tagasi haiglast, kuid ta oli seal oma suures hädas pööranud Jumala poole.

Paar päeva hiljem, peale koosolekut sain sõnumit, et keegi tahab rääkida minuga. Läkisin välja ja nägin seal haige mehe tütar. Ta oli väga mures isa pärast, kes jäänud jälle väga haigeks. Palus mind omaga koju. „Ema on nii kaht-

lustes ja mures ja üksinda. Ta ei julge olla üksinda isa juures öösel; me usume, ta sureb. Kuid me mõtlesime kaptenile, võib-olla kapten tahab aidata meid?“ Need olid tüdruk sõnad.

Vaikselt astusime sisse ükssest, kus haigus ja mure olid külalisteks. Kohtasime pr. N. ga. „Oo,“ ütles ta, „nüüd saan aru, miks Jumal saatis teid siia nende päevade jooksul! Mul pole ühtki inimest, kelle poole pöördä. Kellele julgeksin sõna saata?“ Siis sain ka mina aru. Täna sin Jumalat, et Ta juhatas mind siia kodusse ja et võisin olla teibolluses siin.

VÕIBOLLA SA OLID kord õnnelik võitluses, kuid sa said haavata ja tõmbusid tagasi, langesid ja jäid lamama.

Su haavatud süda jookseb verd, kuid pea meeles, et Jeesus on edasikestvalt su sõber. Ta ei taha ainult siduda kinni su verest nõrguvat sõndant, vaid tahab isegi anda sulle uue sõdame, õrna ja alandliku sõdame. Halleluuja! Sa võid astuda segatud vette ja kuulda uuesti Jeesuse häält, mis pakub sulle elu ja tervist üteldes: „Oma rahu nana sulle“. Mu sõber, tule jälle tagasi oma Isa juurde! Seltsilised, palugem oma sõdame sügavusest, et Jumal hoiaks meid langemast.

Nii on Issand rääkinud.

„Ta neelab ära surma igaveseks ajaks, ja Issand, Jehoova pühib ära silmavee kõigi silmadelt... sest Jehoova on seda rääkinud.“ (Jes. 25:8.).

Milline auline päev, kui Issand võtab surma ära igavesti! Ei ole imeik, et sellega ühenduses seisab: „Issand pühib ära silmavee kõikide silmadelt“. See saab olema suure võidu, rõõmu ja jällejägemisepäev. See on päevade-päev ja pidudepidu. Siis kaob kurbuse tüme värv alaliseks Siioni rahvalt.

Aga kui ülestõusmise-päeva hommik koidab täis valgust, rahu ja igavest rõõmu ka meile, siis peame olema leitud surmavõitjast, Kristusest, ja meie elu peab olema Tema sees. Sest mis on surm? Patu tagajärg ja palk. — Aga Jumalale kiitus, kes annab meile võidu meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi! —

See õige elu pole siin maa peal, vaid teinepool hauda, kui Jumal tuleb väes ja aus. „Autä külvatakse, aus äratatakse üles; nõtruses külvatakse, väes äratatakse üles.“

Kui sügis on läbi loodusilma läinud, paistab kõik kadunud ja rikutud. Kõikjal näha vaid närbumist ja suremist. Aga kui kevad tuleb, tärbak jälle kõik uues hilguses. — Kui Jumalariigi hommik tuleb, ja ülestõusmise päike paistab, siis saavad kaebed ja ohked muutuma rõõmuks, ja igavene õnn hoovab läbi looduse. Ta teeb surma mittemillekski.

Teateid korpustest.

TALLINN II.

25. mail oli meil suur rõõm teavitada väljasekretäri kol.-ltn. Mohelli, kelle külastamine oli paljudele õnnistuseks. Juba mitmed olid teda ennem tundnud kui suurt Eesti sõpra; seega oli tervituskõne eriti südamlik. Osa pühapäevakoolilapsi laulsid mõne laulu, ning üks laps ütles tervituskõne deklaratsioonina. Samuti oli kongressi viimane koosolek meil, mida ka kol.-ltn. Mohell juhatas ja kaastegevad olid kõik Eesti ohvitserid. Rahvahulk oli küllalt suur ilusa suveilma tõttu ning koosoleku lõpul ei tahtnud keegi koosolekut lahkuda, kuigi polnud just nähtavaid tulemusi järelekoosolekul.

Ka vabadehukoostrukud on vaimustavad, mida tunnistab rohke rahva osavõtt kõigist koosolekuid. Annaks Jumal armu, et kuulutatud sõnum leiaks head maad paljude südameis.

K. Nurmela.

Levitage „Sõjahüüdu“!

RAKVERE.

„Päästjale Eesti...“ laulame meie armsas Armees laulus. Selle eesmärgiga töötab ka väike päästetövävä hulk siin Rakveres, selleks on meil koosolekud mitu korda nädalas rummis ja suvel ka vabas õhus Tammikus ja Vallimäel. Sama sihiga külastame „Sõjahüütu“ kodusid ja jätame neile sõnumikandja jutustuste ja lauludega teiest rannast, kuhu kord kõik jõuame. Vahest, laupäeva õhtul, viime sõnumid paremast maast ka restoranidesse ja mõnigi sealviibija poetab „Sõjahüütu“ taskusse. — Palju rõõmu ja õnnistusi omasime Soomes, meie vennasrahva hulgas töötava kol.-ltn. Mohelli külaskäigu ajal, mil meil oli samal õhtul kaks koosolekut, vabas õhus ja meie rummis. Kolonel-leitnant tähendas lühikeses ja sisukas kõnes oma rõõmst, nähes meie maad viimase aja edusamme ja meie maal peituvaid võimalusi ajalikult kui ka vaimulikult alal. Kolonel-leitnant oma lõpukõnes rääkis jumalariigiti keskuste mist valvepunktidest elu tormistel meredel, ühtlasi tehes üleskute tulla kõiki kaasa töötama Õnnistegija Jeesuse avareale tööpõllule nende heaks, kes otsivad rahutult väsinud hingele puhkepaika ja rahu. Rahu, tõsist rahu leiab hing ainult Jumalast, sest meie hing on osa Temast. Aga kolonel-leitnantidele ütles: Teretulemast taas Rakverre!

Valdur Muul,
kaptan.

Päästarmee Rootsis austab kuningat Gustav V tema sünnipäeval.

Viimased päikesekiired kuldasiid tornitippe ja puhkpilliorkestrite vaskseid instrumente, kui Päästarmee imponeeriv rongikäik, koosnes umbes 700 staabi-, välja- ja sotsiaalohvitserest, kadettidest, abiandedest, sõdureist ja skautidest, marssis lossiolele.

Kui kuningas tuli poodiumile lõunapoolse lossivõlvi juures, mängis puhkpilliorkester piduliku marssi, mida brigadõr Fristrup pühendanud kuningale 80. sünnipäevaks. Komponisti tütar andis kuningale juubelianina piduliku marssi partituuri. „Meie täname Jumalat, kes lubanud Teie Kõrgust elada oma 80 aasta sünnipäevani heas tervises ja jõus, ja kes valmistanud Teie Kõrgusele rõõmu pühitseda piduliku päeva nii heades välistes oludes, mis valitsevad praegu meie maal,“ ütles komandõr Karl Larsson, andes edasi õnnitlust Päästarmee poolt.

Rõõmus ja liigutatud, tänas kuningas Päästarmeed ilusa auandmise eest ja tema tegevuse eest maa ja rahva kasuks.

Nüüd järgnes kuninglik laul, kuna sinikollased ja sinikollapunased lipud olid paraadiseisikus:

„Edasi sõtta, lootes Ta peale; Lauldes kõik läheme võitlusele. Pühale lipule truuki me jääme. „Päästjale Rootsi!“ hüüame

[veel.“

Kuningas läks alla poodiumilt ja andis kätt kõrgematele ohvitseridele, tänas neid südamlikult ja laulis nendega ühes Rootsi hümi. Ta oli väga lii-

gutatud ja tänas temale näidatud au eest, ja Päästarmee hüüdis kuningale südamlikult kolma korda: „Elagu!“ Siis läks marss tagasi, ja rahvahulk lossi ümber jätkas oma juubeldusega.

Madras, Telugu ja India.

Paar huvitavat ja väga üleschitatavat juhtumist jutustatakse. Päästarmee töökodust naistele Madrasis, mis on umbes seesama, mis päästekodu. Keegi tütarlaps, keda võeti sinna kodusse, et aidata ja hoida teda ära halvalt teelt, sai päästetud ühel koosolekul. Selle aja jooksul, mis ta oli seal, hoidis ta oma raha, kuni tal oli nii palju, et võis läbi teha halastajaõe-kursuse, mille järele ta saadeti Evangeline Boothi-haiglasse - Nidubrolus. Seal ta töötas väga hoolsalt üks aasta, mille järele teda võeti vastu kadetiks sõjakooli, kus ta praegu on ja temast loodetakse saada tubli ohvitser.

Keegi teine hindutõuk müüdi omaste poolt, et perekond saaks selle läbi maksta oma võlad. Ta vabastati politsei poolt ja toodi meie koju. Siia tules ta ütles, et ta ei taha muuta oma eluviise ega ka usku. Esialgu ta oli väga kangekaelne. Mõne kuu pärast ta tuli ühel koosolekul kahetsuspingile, sellest tunnist on märgata suurt muudatust temas. Ta on väga töös kaasas, palub ja tunnistab koosolekui ja on heaks eeskujuks teistele tüdrukutele meie päästekodus.

(Algus 3. leheküljel.)

õiendaada pagasiga. Seal on nii imevaid, ehkki need pikale reisele sõitjad.

See on meie elu viimasel jaamaisel, kuhu me kõik kord tuleme oma eluõhtul. See on surm, lõpp elu lühikesele rännakule.

Seal olen kuulnud auustusi kiiduhääli reisijate huulilt just siis kui rong hakkas liikuma jaamaesisel. Olen näinud rõõmsaid nägusid vaadates vastu igavikule. Nii on see nendega, kes omavad rahu surmas. Nad saavad saatja ka viimasel teekonnal, sest Ta on läinud ka ise seda teed, me armas Päästija.

Kuid olen näinud ka teist pilti jaamaesisel. Reisijad, kes on haaratud hirmust ja kahtlusist. Oma eluajal on nad unustanud Jumala, Nüüd seisavad nad üksinda, vaeses ja lootusetas. Nüüd, kui mitte varem, tunnevad nad vajadust Jumala päästva armu järele.

Reisijad läbi elu, kuulake! Sinu elurong kihutab väga kiirelt. Võib-olla oled suurema osa teest juua sõitnud. Mõned peatused veel ja sa oled lõpujaamas. Kuidas saab siis olema? Ja, sellepärast on kõigil neil, kes on Kristuse päral, see teadmine, kes kord ütles: „Ma lähen ära teile aset valmistama. Ma tahan, et seal, kus mina olen, ka teie olete.“ Kas sarnane on sinu reisi lõpuis? Kui mitte, siis see see korda veel tänä! Aamen.

Jeesus päästab.

Mõõga
ja kilbi
brigaad.

Piiblitekstitid juunis.

Palveained.

Markuse ev.

1. R. 5:35-43	17. P. 10:17-31
2. L. 6:1-13	18. E. 10:32-40
3. P. 6:14-29	19. T. 10:41-52
4. E. 6:30-44	20. K. 11:1-11
5. T. 6:45-56	21. N. 11:12-39
6. K. 7:1-13	22. R. 11:20-33
7. N. 7:14-23	23. L. 12:1-12
8. R. 7:24-37	24. P. 12:13-17
9. L. 8:1-13	25. E. 12:18-27
10. P. 8:14-26	26. T. 12:28-34
11. E. 8:27-38	41-44
12. T. 9:1-13	27. K. 13:1-13
13. K. 9:14-29	28. N. 14:1-9
14. N. 9:30-37	29. R. 14:10-21
15. R. 9:38-50	30. L. 14:22-31
16. L. 10:1-9	31. P. 14:32-42

13-16

PALVEAINED.

3. juuli — Häda, mis tuleb joomise ja narkootiliste ainete tarvitamisest ja rahamängudest.

10. juuli — Meie muusikandjad ja lauljad.

17. juuli — Kõik hiljuti avatud töökohad nii omal kui teistel maadel.

24. juuli — Prantsusmaa ja Belgia.

31. juuli — Lesknaised ja orvid.

Päästarmee hädaabitöö Hiinas.

SANGHAI. Kolm laagrit põgenikele, kus antakse peavarju ja toitu 22.000 inimesele. Seal on koolid lastele ja kliinik arstiabi andmiseks. Vanker, mis annab sooja toitu tänavalastele, teeb oma õiseid reise. Suured hulgad riideid on jagatud inimestele.

TIENTSIN. Kümme söögijagamiskohta annab igal päeval toitu 7.000 inimesele. Peale seda jagatakse teravilja, jahu, süsi, vateeritud riideid. Süüdatatakse suured tuled, kus rickshaw-mehed võivad soojendada endid.

PEKING. Seitse söögijagamiskohta, kus toidetakse igan päeval 7.000 nälgivat isikut. („China Child Welfare Association“ omab kaks toitluspunkti ainult naistele ja lastele. Mõlemas kohas antakse ka süsi ja vateeritud riideid.) Peale selle jagatakse veel suurel hulgal jahu, süsi ja riideid. Häda linnas on arvatamata suured.

TSINAFU. Laager, mis mahutab 200 põgenikku. On alatud väevakoolidega. Kaks toitluspunkti söödavad päevas 2.000 isikut.

TSINGTAO. Toitluspunkt, kus antakse päevas süüa 1.000 inimesele.

KALGAN. Toitluspunkt, kus saavad päevas abi 500 inimest.

PAOTINGFU. Hädaabipunkt.

MEIL ON PRAEGU HIINAS KOLMKÜMMEND KUS HÄDAABIPUNKTI, KUS 40.000 INIMEST SAAVAD IGA PÄEV ABI.

